

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2012 r. — HTTS przeciwko Radzie

(Sprawa T-182/12)

(2012/C 174/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Kienzle i M. Schlingmann)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 w zakresie w jakim dotyczy ono skarżącej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania, w szczególności nakładów poniesionych przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 3 zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy: Naruszenie praw skarżącej do obrony
  - Rada naruszyła prawo skarżącej do skutecznej obrony i w szczególności wymóg uzasadnienia poprzez brak podania wystarczającego uzasadnienia dla ponownego umieszczenia nazwy skarżącej w wykazie osób, organów i podmiotów, wobec których zgodnie z art. 23 zaskarżonego rozporządzenia znajdują zastosowanie środki ograniczające.
  - Rada naruszyła prawo skarżącej do bycia wysłuchaną poprzez brak udzielenia jej możliwości przedstawienia uwag w przedmiocie ponownego umieszczenia skarżącej w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami i w związku z tym doprowadzenia do ponownego rozpatrzenia tej kwestii przez Radę.
- 2) Zarzut drugi: Brak powodów ponownego umieszczenia skarżącej w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami
  - Powody przedstawione przez Radę w odniesieniu do ponownego umieszczenia jej w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami nie uzasadniają ponownego umieszczenia w tym wykazie i są nieprawidłowe z merytorycznego punktu widzenia. W szczególności skarżąca nie jest pod kontrolą IRISL.
  - Umieszczenie skarżącej w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami nastąpiło w oparciu o oczywiście błędną ocenę jej sytuacji i jej działalności przez Radę.

- 3) Zarzut trzeci: Naruszenie prawa podstawowego skarżącej do poszanowania własności
  - Ponowne umieszczenie skarżącej w wykazie podmiotów objętych sankcjami stanowi nieuzasadnione naruszenie podstawowego prawa własności, ponieważ w związku z niewystarczającym uzasadnieniem Rady, nie może ona zrozumieć, z jakich względów została umieszczona w tym wykazie.
  - Umieszczenie skarżącej w wykazie podmiotów objętych sankcjami stanowi nieproporcjonalną ingerencję w jej prawo własności i jest oczywiście nieodpowiednie dla realizacji celów zamierzonych w zaskarżonym rozporządzeniu. W każdym razie wykracza ono poza to co jest niezbędne dla realizacji tychże celów.

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2012 r. — HUK-Coburg przeciwko Komisji

(Sprawa T-185/12)

(2012/C 174/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: HUK-Coburg Haftpflicht-Unterstützungs-Kasse kraftfahrender Beamter Deutschlands a.G. in Coburg (Coburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Birnstiel, H. Heinrich i A. Meier)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 23 lutego 2012 r., w której oddalony został wniosek strony skarżącej o dostęp do określonych dokumentów postępowania w sprawie kartelu (COMP/39.125 — Szkło samochodowe);
- obciążenie pozwanej jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy: niezbadanie poszczególnych dokumentów wskazanych we wniosku

W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że decyzja nie opiera się na konkretnym i indywidualnym badaniu każdego pojedynczego dokumentu. Zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja jest oparta na błędnym założeniu, że w niniejszym przypadku istnieje ogólne domniemanie, że zastosowanie ma wyjątek.

2) Zarzut drugi: naruszenie obowiązku uzasadnienia

W tym miejscu strona skarżąca podnosi, że Komisja, oddalając w całości wniosek strony skarżącej, przedstawiła w swojej decyzji jedynie ogólnikowe rozważania, a zatem niewystarczająco ją uzasadniła. W opinii strony skarżącej stanowi to naruszenie obowiązku uzasadnienia i tym samym naruszenie istotnych wymogów proceduralnych.

3) Zarzut trzeci: niezgodne z prawem wykładnia i zastosowanie art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾

W zarzucie trzecim strona skarżąca twierdzi, że wykładnia i zastosowanie przez Komisję wyjątków uregulowanych w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 są niezgodne z prawem. Zdaniem strony skarżącej Komisja narusza stosunek reguły i wyjątku oraz opiera się na zbyt szerokim rozumieniu „ochrony czynności dochodzeniowych” i pojęcia „interesy handlowe”.

4) Zarzut czwarty: nieuwzględnienie okoliczności, że egzekwowanie przestrzegania prawa kartelowego będącego prawem prywatnym stanowi interes publiczny w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001

W zarzucie czwartym strona skarżąca utrzymuje, że Komisja niesłusznie zaprzeczyła istnieniu nadrzędnego interesu publicznego w ujawnieniu wnioskowanych dokumentów. Zdaniem strony skarżącej Komisja powinna była w szczególności w ramach wyważenia interesów uwzględnić okoliczność, że także egzekwowanie przestrzegania prawa kartelowego będącego prawem prywatnym stanowi interes publiczny w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).